

— 'Α!... ἐσκέφθη ὁ πλοίαρχος ἐρωτοδουλεῖα τρέχει ἐς τὴ μέση.

— 'Αλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πιθανὸν νὰ μὴ παρατηρήτατε σίς, εἶνε ἡ ἀλλαγὴ ἥτις συνέβη εἰς αὐτήν.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ Πέτρος, εἰς ὅν οἱ λόγοι οὗτοι διήγειραν ἐτι μᾶλλον τὴν προσοχήν.

— Ἐρχομαι νὰ σὰς ζητήσω νὰ μοὶ ἀποκριθῆτε καθαρῶς· τοῦτο θὰ ᾔνε τοῦλάχιστον παρηγορία δι' ἐμέ, νὰ γνωρίζω τοῦτέστιν ἂν ὀφείλω ν' ἀπελπισθῶ...

— Ν' ἀπελπισθῆς; Καὶ γιὰ ποῖο πρᾶγμα;...

— Διὰ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας.

— Καὶ τὸ σκέπτεσαι αὐτό; τί κάθεσαι καὶ μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ;

— Δὲν βλέπετε μὲ πόσῃ ἐπιτηδεωτικῇ ἀποφύγει νὰ μοὶ ἀπαντᾷ ὅποταν τῇ ὑπενθυμίζω τὰς ὑποσχέσεις της, ὅταν τὴν παρακαλῶ νὰ σπεύσῃ νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας, ὅστις ἀπὸ τοσούτου ἤδη καιροῦ ἀπεφασίσθη καὶ ὅστις ὀφείλει μέχρι σήμερον νὰ ᾔτο καὶ τετελεσμένος;...

Ὁ Πέτρος τὸν ἀφῆκε νὰ ἐξακολουθῇ τὸν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου λόγον του, παραδιδόμενος καὶ αὐτὸς εἰς σοβαρὰς σκέψεις· κατόπιν μετ' ὀλίγον, διακόπτων αὐτὸν ἀποτόμως καὶ κτυπῶν φιλικῶς αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον:

— Ἡ Γενεσιέβη εἶνε φρόνιμο καὶ τίμιον κορίτσι!...

— Ἐὰν εἶχον ἀμφιβολίαν περὶ τούτου δὲν θὰ μ' ἐβλέπατε τώρα ἐδῶ.

— Τὴν ἀγαπᾷς πάντοτε;

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ!...

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΡΩΣΣΙΑΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

"

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΑΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

XX

Η ΕΚ ΓΕΝΕΥΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μετά τινα χρόνον ἤλπισα νὰ καταστῶ μήτηρ. Ὁ πρίγκηψ εἶχε διακαῶς ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ υἱόν.

— Ὑποσχέσου μοι, τῇ λέγω ἐσπέραν τινά, ὅτι ἂν ἀποκτήσωμεν υἱόν, θὰ ἐλευθερώσῃς τὸν νέον διδάκτορα.

— Τί παράδοξον ἐνδιαφέρον λαμβά-

νεις διὰ τὸν νέον αὐτόν! μοὶ εἶπε γελῶν. Καλὰ λοιπὸν! σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ ἐγκυμοσύνη μου ὑπῆρξε δεινὴ καὶ μάλιστα ἀμφέβαλον περὶ εὐκόλου τοκετοῦ. Καὶ συνενοήθη μετὰ τοῦ γέροντος Μάρκεβιτς, ὅτι θὰ ᾔτο ἔργον φρονήσεως ἂν ἤρχετο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τοκετοῦ ὁ διδάκτωρ τῆς Πετροπόλεως.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Μάρκεβιτς. Ἡ ἀριεὶς του θὰ χαροποιήσῃ τὰ μάλα καὶ τοὺς γονεῖς του. Ἡ μήτηρ του, ἣν ἐπεσκέφθη χθὲς εἶνε βαρέως ἀσθενὴς καὶ ἐξήτει ὡς ὑπάτην εὐδαιμονίαν ν' ἀσπασθῇ πρὶν ἀποθάνῃ, τὸν υἱόν της.

Ἡμέραν τινὰ μετὰ τὸ τέλος ὠραίου περιπάτου ἐπεσκέφθη τὴν πτωχὴν γυναικα εἰς τὴν *Isba* *) της.

Νέα, ἀμέριμνος, περιχαρὴς, συνοδευομένη πάντοτε ὑπὸ πολυαρίθμου ἀκολουθίας, οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον εἰσχωρήσει μόνῃ εἰς χωρικὴν καλύβην. Κατεπλάγην ἐπὶ τῇ ἀθλιότητι τῶν δούλων μας. Αὕτη λοιπὸν ἦτον ἡ εἰμαρμένη τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, οἵτινες μᾶς παρείχον τὰ πρὸς τὸ ζῆν; Ἐκ τῆς ἀθλιότητός των λοιπὸν, ἐκ τῶν στερήσεων των παράγεται ἡ ἀσύνητος πολυτέλειά μας; τὰ αἰσθηματικά ταῦτα τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ οἴκτου ἐπανεστήσαν ἐν ἐμοὶ κατὰ μιᾶς τοιαύτης ἀνισότητος ἐν τῇ τύχῃ τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Εὔρον τὸν πατέρα τοῦ Φεδερῶφ ἐν τῇ οὐδῇ τῆς θύρας του. Μὲ ὑπεδέχθη μετ' ἡθους σκοτεινοῦ καὶ ἀγρίου. Ἐὰν ἐτι ἐζῆ, τοῦτο ὀφείλετο ἐκ τῆς λίαν ἰσχυρᾶς κράσεώς του, διότι πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶχε καταδικασθῇ εἰς διακοσίους *κρουτισμοὺς* **), ἐνῶ, ὡς γνωστὸν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὸν ἐκατοστόν. Καὶ διατὶ ἡ καταδίκη αὕτη; Διότι ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς διαδηλώσεως τινος ἐναντίον παρανόμου φορολογίας ἐνὸς ἐπιστάτου.

Ἐπραῦνθη ὅμως ὅτε τῷ ἔδωκα πληροφωρίαν περὶ τοῦ υἱοῦ του.

— Θὰ εὐχαριστηθῆτε, τὸν ἡρώτησα, ἐὰν ἴδῃτε μετ' ὀλίγον τὸν Μιχαήλ σας; Δὲν ὑπερηφανεύεσθε διὰ τὴν ἀξίαν του;

— Ἀχ! μπάρινα! ἀπεκρίθη πικρῶς, τί ὀφελοῦν ὅλα ὅσα ἔμαθεν εἰς ἓνα δούλον; Ὅσω περισσότερον ἀναπτύσσεται, τόσω μᾶλλον αἰσθάνεται δριμύτερον τὸ ἄλγος τῆς δουλείας.

Ἐνόησα ὅτι εἶχε δίκαιον καὶ τῷ παρέσχον τὴν ἐλπίδα ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀπελευθερωθῇ.

Ἡ δύστηνος σύζυγός του, ἀσθενὴς

πρὸ καιροῦ, ἔκειτο χαμαὶ, κεκαλυμμένη δι' ἀθλίου βάλους.

Ἐστρεψα νὰ τὴν ἴδω.

— Ἡ μπάρινα τῇ λέγει ὁ σύζυγός της.

Ἡ μπάρινα εἰς τὴν ἀχυροκαλύβην της; Ἐνόμισεν ὅτι ὄνειρεύετο.

Ἐὰν ἡ παρθένος Μαρία τῇ παρουσιάζετο ποτε, θὰ τῇ προῦξενεὶ ὀλιγοτέραν ἐντύπωσιν· διότι θὰ ἤκουσέ ποτε ἀναμφιβόλως νὰ ἐμιλῶσι περὶ θεῶν ὁραμάτων· ἀλλὰ μίαν πριγκήπισσα νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν δούλην της, τοῦτο ὑπερέβαινε τὰ ὅρια πάσης λογικῆς πιθανότητος.

Τὴν ἡρώτων μετὰ ζωνηροῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τῶν ὀδυνῶν της· τῇ ὤμιλησα περὶ τοῦ τέκνου της καὶ μόλις προσέφερα τὸ ὄνομά του ἄφθονα δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω, ἐφέλλιζε θρηνοῦσα.

— Μάλιστα, ταλαίπωρος γύναι, θὰ τὸν ἴδῃς καὶ θὰ ἰαθῇς. Ἡ μπάρινα τὸ θέλει, τὸ διατάσσει, θὰ σοὶ ἀποστείλῃ τὸν Μάρκεβιτς ἵνα σὲ περιποιηθῇ καὶ δυνηθῇς καλῶς ἔχουσα νὰ ἐπανίδῃς τὸν ἀγαπητὸν σου υἱόν.

Ἐσκεπτόμην καθ' ἑαυτὴν νὰ τῷ ἀποστείλῃ ἐγὼ κρύφα τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν τῶν ὀδοιπορικῶν ἐξόδων, ἂν ὁ πρίγκηψ ἤρνεϊτο νὰ τὸ πράξῃ.

Ὅταν ἀφῆκα τοὺς δυστυχεῖς τούτους, τὰ πρόσωπά των ἦσαν ἡσθύνθιβερά, ἥσσον σκοτεινὰ ἐνῶ σῶμα καὶ ἐγὼ ἡσθάνομην ἐνδύμυχον ἀγαλλίασιν, ἥς οὐδέποτε εἶχαν ἀπολαύσει.

Ἐὰν σοὶ περιγράψω οὕτω μακρῶς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, Βάνδα μου, τοῦτο πράττω, διότι μοὶ ἀφῆκεν ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις.

Ἀναμφιβόλως ἐν τῇ νεότητί μου εἶχον συνεχῶς ἀκούσει περὶ τῶν φόρων οὓς ἀποτίουσιν οἱ Πολωνοὶ εἰς τοὺς Ῥώσσους καὶ τὰς σκληρότητας τῶν δευτέρων πρὸς τοὺς πρώτους· ἐκεῖ τοῦλάχιστον ἠδύνατό τις νὰ κολάσῃ τὰς καταπίσεις ταύτας, ὑπάγων αὐτὰς εἰς τὰς ὁρμὰς πολιτικοῦ πάθους· ᾔτο καταπίσεις τοῦ ἰσχυροῦ ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου, ἀλλὰ λαοῦ πρὸς λαόν. Ἐνταῦθα ὅμως ἐγένετο κατάχρησις μουσαρωτέρων.

Πρῶτον ἤδη ἐσκεπτόμην περὶ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως τῆς Ῥωσσίας· ἡρώτων ἑμαυτὴν, τίνι δικαιώματι κατέχουσί τινες τὴν γῆν, ἀπολαύουσι τῶν προϊόντων αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἐργάζωνται τὸ παράπαν ὑπὲρ τῆς κοινωνίας, ἐνῶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐργάζονται, οὐ μόνον δὲν κατέχουσι τι, ἀλλ' οὐδ' ἄρτον πολλὰκις ἔχουσιν ἵνα ἀποκτώσι δυνάμεις νὰ ἐργάζωνται.

*) Τοῦ ἀχυροκαλύβης Ῥωστικῆς καλύβης.

**) Coups de Knout.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤρχιζεν ὑπόκοφος ὄργασμος καὶ πάντες ὠμίλουν περὶ τῶν κοινωνιστικῶν δογμάτων.

Ἐστειλα καὶ ἠγόρασα λάθρα ἐκ Κιέ-
βου ὅλα τὰ τοιαῦτα βιβλία, ὅσα ἐπω-
λοῦντο μυστικῶς τὰ βιβλία ταῦτα ἡ-
νέωξαν ἐν ἐμοὶ νέους ἀχανεῖς ὀρίζοντας.

Ἐπειδὴ ὑπέφερον πολὺ, καὶ ἐφοβού-
μην μὴ ἔχουσα παρ' ἐμοὶ ἢ μόνον τὸν
Μάρκεβιτς, προσήγγιζε δὲ καὶ ὁ χρόνος
τοῦ τοκετοῦ ὁ πρίγκηψ συγκατετέθη
νὰ ἔλθῃ ὁ Μιχαήλ.

Τρία ἔτη εἶχομεν νὰ τὸν ἴδωμεν·
διότι τὸν τελευταῖον χειμῶνα, ἀντὶ νὰ
μείνωμεν εἰς Πετρούπολιν, διήλθομεν
εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς τὴν Νίκαιαν.

Ὁ νέος διδάκτωρ ἦτον ἤδη τέλειος
ἀνὴρ. Πρὸς δὲ εἶχε προσλάβει ὅλους
τοὺς τρόπους ἐνὸς δικακεκριμένου ἀν-
θρώπου. Δυνήθει νὰ εὕρῃ παραδόσεις
τινὰς εἰς Πετρούπολιν, εἶχε τοὺς πό-
ρους νὰ ἐνδύηται κατὰ τὸν Γαλλικὸν
συρμόν. Αἱ ἐπιστημονικαὶ πρὸδοί του,
τῷ ἀπέζησαν οὕτως εἰπεῖν τὴν δειλίαν
ἐκείνην τοῦ δούλου ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν
κυρίων του.

Ἦμην μόνη εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε
μοὶ ἀνηγγέλθη ἵνα παρουσιασθῇ. Τὸν
ὑπεδέχθη ὡς ἰσότιμον καὶ τῷ προσέ-
φερα κάθισμα, ὑπερ ἔλαβε χωρὶς νὰ
στενοχωρηθῇ ποσῶς.

Καὶ συνδιαλεγόμεθα· ἐγὼ αἰσθανο-
μένη ἄπειρον ἐνδόμυχον χαρὰν ἐπὶ τῇ
εὐτυχίᾳ ἣν θὰ προῦξεναι ἡ παρουσία
του εἰς τὴν γραῖαν μητέρα του· ἐκεῖνος
μοὶ ὠμολόγει τὴν αἰώνιον εὐγνωμοσύ-
νην του διὰ θερμοτάτων ἐκφράσεων,
οὐδὲν ὅμως ἔχουσιν τὸ δουλικόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ πρίγ-
κηψ ἐπιστρέφων ἐκ τῆς θύρας. Προσέ-
βλεπε τὸν Μιχαήλ δι' ἥθους ἐρωτημα-
τικοῦ ἀλλὰ καὶ φιλόφρονος. Τὸν ἐξέ-
λαβε, πιθανὸν δι' εὐγενῆ τινος τῶν πε-
ρὶχωρῶν.

— Αἶ δά! τῷ εἶπον ἐγὼ τότε, Δὲν
ἀναγνωρίζεις τὸν διδάκτορα;

— Ποῖον διδάκτορα; ἠρώτησεν ἐκ-
πληκτος.

— Τὸν Μιχαήλ Φεδερῶφ.

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ μυσκρὸν,
τὸ ἀλαζονικόν, τὸ θηριώδες, τὸ ἀπο-
τρόπκιον βλέμμα, ὅπερ μετὰ τὰς τε-
λευταίας λέξεις μου ἔριψεν ὁ πατήρ
σου ἐπὶ τοῦ Μιχαήλ. Ἐνόμιζες ὅτι ἡ
θελε διὰ τοῦ βλέμματος τούτου μόνου
νὰ τὸν κατακρυμνίσῃ εἰς τοῦ ἄδου τὰ
Τάρταρα.

Ὁ Μιχαήλ ἐνόησε καὶ ἀνέμενεν ἀ-
πτόητος καὶ σταθερὸς τὴν μέλλουσαν
νὰ ἐκραγῇ καταγίδι.

— Τί! μόλις κατάρθωτε κατ' ἀρ-

χὰς νὰ εἴπῃ λυσσῶν ὁ πρίγκηψ· ἔγινε
καὶ αὐτὸς κύριος;

Ὅτι ἐτόλμησε δηλαδὴ νὰ παρακά-
θῃται παρὰ τὴν σύζυγόν του—ἐμὲ—
ἐνδεδυμένος εὐρωπαϊκὴν κομφὴν ἐνδυ-
μασίαν ὡς ἐκεῖνος ὁ εὐγενής; Ὡ! τοῦτο,
κατὰ τὸν πατέρα σου ἦτο ἔγκλημα
καθοσιώσεως.

— Ἐγὼ, ἀποκρίνομαι τότε διὰ νὰ
τὸν καθησυχάσω, τῷ εἶπον νὰ καθήτῃ,
ἵνα τὸν ἐρωτήσω περὶ τῶν σπουδῶν του.

— Τίς σοὶ ἐπέτρεψε νὰ φορέσῃς
τοιαύτην ἐνδυμασίαν; ἠρώτησε λυσσῶν
καί μενεα πνέων ὁ πρίγκηψ τὸν Μιχαήλ.

Καὶ κατόπιν προσέθετο:

— Φύγε γρήγορα, ὕπαγε νὰ φορέ-
σῃς τὰ δουρικὰ ἐνδύματα· τότε καὶ
μόνον τότε θὰ σοὶ ἐπιτρέπω νὰ παρου-
σιάζεσαι ἐνώπιόν μου καὶ ἐνώπιον τῆς
πριγκηπίσσης.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, τῷ λέγω τότε,
λησμονεῖς ὅτι ἔχει πτυχίον διδάκτορος,
ὅτι πιθανώτατα τὸ ἐπόμενον ἔτος νὰ
γίνῃ καὶ καθηγητής; ὅτι ἡ ἀξία του,
ἡ ἀτομικὴ, καὶ αἱ ἐπὶ κτήτοι γνώσεις
του τὸν ἀποκαθιστῶσιν ἰσότιμόν μας,
ὡς θεωρεῖται παρ' ὅλου τοῦ κόσμου.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ποσῶς τοῦτο!
Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι εἶνε δούλος μου. Καὶ
βλέπω καὶ ἀκούω ὅτι φέρεται πρὸς ἐμὲ
πάντῃ ἄλλως ἢ ὡς ἔδει εἰς δούλος νὰ
φέρηται πρὸς τὸν κύριόν του.

Καὶ ἐνῶ ὠμίλει ταῦτα, ἐβάρδιζε με-
γάλοις βήμασιν, ἀνατρέπων τὰς τρα-
πέζας καὶ τὰ καθίσματα. Οἱ ὀφθαλμοί
του, ἀν' τοὺς ἐβλέπε τις, ἐνόμιζεν ὅτι
ἔμελλον νὰ χυθῶσιν ἐκ τῆς κόγχης των.

Αἶφνης ἔστη ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ διὰ
φωτῆς θηριώδους:

— Τί ἦσαν τὰ κοινωνιστικὰ ἐκεῖνα
βιβλία ἅτινα εὗρον τὴν πρώτην ταύτην
εἰς τὸν κοιτῶνά σας;

— Μοὶ τὰ ἐδάνεισαν ἵνα τ' ἀνα-
γνώσω, ἐτόλμησε μόλις νὰ συλλαβίσω.

— Ποῖος; ποῖος! Ἐκεῖνος, ὁ ἀλι-
τῆριος ἐκεῖνος δόκτωρ; Ἀνεμίχθη εἰς
τὸ κοινωνιστικὸν κίνημα, στοιχηματί-
ζω. Ἠθελήσατε νὰ τὸν ἀποστείλῃτε
εἰς Πετρούπολιν διὰ νὰ τὸν προαγάγῃ-
τε, καὶ ἐπέστρεψε φέρων τὰ συμπτώ-
ματα τῆς ἐπικινδύνου γαγγραινῆς, ἥτις
καταμαστίζει τὴν διεσθαρμένην νεο-
λαϊκὴν τῶν σχολῶν καὶ πανεπιστημίων.
Στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸς χωρὶς ἄλλο
σὰς ἔδωκε τὰ βιβλία ταῦτα.

— Σὲ διαβεβαιῶ, Πέτρε, ὅτι δὲν
εἶνε οὗτος, ὅστις μοὶ τὰ ἔδωκε.

— Τότε λοιπὸν τίς εἶνε; ἐνομάσατέ
τον!

Δὲν ἠδυνήθη πλεον ν' ἀνθίσω καὶ
μετ' ὀλίγον ἔπεσα λειπόθυμος.

— Τοιαῦτα βιβλία εἰς τὴν οἰκίαν
μου! ἐπανελάβε κατόπιν ὁ πρίγκηψ.
Ἀ! τοῦτο εἶνε ἀνεξήγητον, μυστηριώ-
δες! Αὐτοὶ οἱ δούλοι εἶνε δολιώτατοι.
Ὁ πατήρ τοῦ Μιχαήλ εἶνε ἐπαναστά-
της κατηγὼν ἀκαταπαύστως τοὺς ὁ-
μοίους του. Ἀ! δὲν τὸν ὑποφέρω! Εἴ-
μαι κύριος καὶ ὡς τοιοῦτος θὰ φανῶ.
Ἀκούετε;

Μανιώδης, λυσσῶν, ἐκτὸς ἑαυτοῦ,
ἐξηκολούθησεν οὕτως ὁμιλῶν ἐπὶ πολὺ,
κατασυντρίβων πᾶν τὸ προστυγχάνον
εἰς τὰς χεῖράς του ἢ τὸ καλῶν τὴν
διάβασίν του, διότι διέτρεχεν ὡς πα-
ράφρων τὴν αἴθουσαν.

Δέον νὰ ἔμαθες τὰς παραφράς του
ἤδη πλέον· τὸν εἶχον ἴδει πολλάκις
ὀργισμένον, ἀλλ' αὕτη ἦτον ἡ πρώτη
φορὰ καθ' ἣν ἡ ὀργὴ του ἐξέσπα ἐπ' ἐ-
μοῦ, καὶ τόσον σφοδρῶς.

Ἡσθάνθη ἐσωτερικὴν τινὰ πάθησιν
καὶ ταραχὴν καὶ ἐνῶ ἤρχιζον ν' ἀνα-
λαμβάνω ὀλίγον τὰς αἰσθήσεις μου ἐκ
τῆς πρώτης συγκινήσεως, ἐπαναπώ-
λησα αὐτάς ἐκ νέου καὶ ἐλειποθύμησα
εἰς βαθμὸν ἐπικίνδυνον.

Ὅταν μετὰ πολλὰς προσπάθειας συ-
νῆλθον εἰς ἑμαυτὴν ἡσθάνομην δριμεῖς
πόνους εἰς ἅπαν τὸ σῶμά μου.

Ἦσαν αἱ πρῶται ὠδίνες τοῦ προσε-
χοῦς τοκετοῦ, αἱ δὲ συγκινήσεις, ἃς
μοὶ προσήνεγκον αἱ ὀρμαὶ τοῦ πρίγκη-
πος, ἐπατάχυνον τὴν κρίσιν.

Ὁ Μάρκεβιτς ἦτο πλησίον μου, σφά-
δρα ἀνέσυχος, λίαν ἀμνηχανῶν.

— Πρέπει νὰ ἔλθῃ ὁ Μιχαήλ, εἶπεν
οὗτος.

— Ὑπάρχει κίνδυνος; ἠρώτησεν
ἀγωνιῶν ὁ πρίγκηψ.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ Μάρκεβιτς ἐκλινε
θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ πρίγκηψ μετεκαλέσατο τὸν Μι-
χαήλ, ὅστις ἐβράδυνεν ὀλίγον νὰ ἔλθῃ.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ βλέ-
πων αὐτὸν τέλος ἐλθόντα, ἡ πριγκί-
πισσα κινδυνεύει, σὰς προσεκάλεσα καὶ
ἐβράδυνάτε νὰ ἔλθητε;

— Δὲν μὲ εἰδοποίησαν ἐγκαίρως,
ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, διότι ἰσχυροῦμην νὰ
εὕρω τὰ ἐνδύματα τοῦ δούλου, ἅτινα
δὲν εἶχον.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠδίνων μου τὸν
εἶδον· πράγματι ἐφόρει χονδροειδῆ δού-
λου ἐνδυμασίαν· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐνδε-
δυμένος ἠδύνατό τις, βλέπων αὐτὸν,
νὰ εἴπῃ ὅτι μᾶλλον ἐξεῖχε τὸ φυσικὸν
μεγαλεῖόν του, οἱ δ' εὐγενεῖς χαρακτή-
ρες του δὲν ἀπέβαλον τὴν αἰγλήν των,
οὐδὲ τὸ βλέμμα του τὴν λάμψιν τῆς
εὐφυΐας. (ἀκολουθεῖ)